

2010 gegužė – birželis

Svajonų
ROMANAI

JANE PORTER
Nepriklausoma moteris

*Broliai
Ferai*

Knyguotė.lt

Jane Porter
(Džeinė Porter)

NEPRIKLAUSOMA MOTERIS

Paskutinis
trilogijos "Broliai Ferai"
romanas

Versta iš Jane Porter, *Duty, Desire and The Desert King*, 2009

© Jane Porter, 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Lina Kulikauskienė, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Judita Girnytė, dizainas, 2010

© Jacom Stephens, iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2010

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PROLOGAS

Monte Karlas

Šeichas Zajedas Feras, vidurinytis iš trijų galingų brolių Ferų, dar sykį perskaitė laišką. Jis buvo išspausdintas ant storo dramblio kaulo spalvos karališkosios Ferų šeimos pergamento, tačiau rašė jaunesnysis brolis Khalidas, o ne vyriausiasis Šarifas – karalius.

Laiškas buvo trumpas ir nesudėtingas. Khalido žodžiai – paprasti.

Zajedo ranka suvirpėjo.

Jis sumirksėjo. Jam, Zajedui Ferui – beširdžiui Ferui – užgniaužė kvapą. Krūtinę kelis kartus nusmelkė deginantis skausmas. Apimtas siaubo jis giliai įkvėpė.

Khalidas tikriausiai klysta. Aišku, kad klysta. Jeigu tai būtų tiesa, Zajedas būtų išgirdęs ką nors per žinias anksčiau, negu atėjo šis oficialus laiškas.

To negali būti.

Negali.

Ir Zajedas, beširdis Zajedas, pirmą kartą po penkiolikos metų suvokė nesąs beširdis, nes

pajuto, kad jo širdis dūžta.

Šarifo, mylimo vyriausiojo brolio, nebėra. Jo lėktuvas sudužo kažkur Sacharos dykumoje ir Šarifas laikomas mirusiu.

Zajedas tuojau pat privalęs vesti ir grįžti namo.

Nes Šarifo sūnui tik treji, jis negalys vadyti, todėl Zajedas būsiąs karaliumi.

PIRMAS SKYRIUS

Vankuveris, Kanada

- Šeichas Zajedas Feras čia? Vankuveryje? - pakartojo daktarė Ru Tornel ir kiek virpančia ranka nusmaukusi akinius pasitrynė tarpuakį.

Tarė pati sau, kad ranka dreba iš nuovargio - juk po septynias savaites trukusio paskaitų ciklo turo nieko kito negali tikėtis.

Tarė pati sau, kad tai niekuo, visiškai niekuo nesusiję su šeichu Zajedu Feru, jaunesniuoju karaliaus Šarifo Fero broliu, vieninteliu vyru, kuris ją šitaip pažemino ir įskaudino.

Padėjėja Džemė suraukusi kaktą priėjo prie stalo, kur Ru dirbo nešiojamuoju kompiuteriu.

- Taip, jis... čia.

- Ką reiškia *čia*? - pasiteiravo Ru, paprastai ramus jos balsas suvirpėjo.

- Tai reiškia - čia. Šiame viešbutyje.

- Ką? - Ru stumtelėjo akinius atgal ant nosies ir su siaubu pažvelgė į Džemę. Viešumoje ji paprastai dėvėdavo kontaktinius lęšius, bet viešbutyje, vienumoje, su akiniais buvo kur kas patogiau. - *Kodėl?*

- Portlende neturėjote laiko su juo susitikti. Nei Sietle. Tai atskrido į Vankuverį ir yra čia. - Džemė nervingai nusišypsojo, neturėdama kur dėti rankų. - Man regis, nesiruošia pasišalinti jūsų nepamatęs. Atrodo, jam skubu. Tarsi būtų gyvybės ar mirties klausimas.

Gyvybės ar mirties klausimas. Lygiai taip pat pasakytų jos tėvas. Zajedas iš to paties molio drėbtas. Žavus, turtingas, garsus, paviršutiniškas ir besidomįs vien savimi. Tokiems rūpi tik jų pačių poreikiai. Ru niekino donžuanus ir kino žvaigždes, bjaurėjosi tais, kurie vaikosi malonumų, o užvis labiausiai bjaurėjosi Zajedu Feru.

Nors Zajedas - Šarifo brolis, bet savo šeimoje jis - balta varna. Dykumų princas be širdies, be atsakomybės ir be takto. Ru nusiminusi sumosavo rankomis.

- Neturiu laiko su juo susitikti...

- Dabar turite...

- Bet nenoriu.

- Ar kada nors esate jį mačiusi? - beveik be žado iš susižavėjimo išspaudė dvidešimt trejų metų Džemė.

- Mudu pažįstami, - abejingai atsakė Ru, nenorėdama gilintis į smulkmenas. Džemei visai

neriekia žinoti apie skausmingą, erzinantį jūd-
viejų susitikimą prieš trejus metus. Užteks pa-
sakyti, kad Zajedas Feras – ne iš tų vyrų, ku-
riais galima pasitikėti ir gerbti.

– Tikras gražuolis, – pridūrė Džemė. Jos akys
liepsnojo, o skruostai buvo išraudę.

– Taip, – sutiko Ru ir irzliai atsiduso. – Galima
sa- kyti – grožio idealas. Be to, turi maišus pi-
nigų ir siaubingai daug valdžios, bet tai ne-
reiškia, kad jis – geras žmogus.

Džemė gūžtelėjo pečiais.

– Atrodo visai malonus. Man pasirodė netgi
labai malonus...

– Matei jį?

– Na taip. Jis *čia*, prieškambarėje.

– Viešbutyje, mano apartamentuose?

Džemė dar labiau nuraudo.

– Leidau jam *čia* palaukti. Maniau, surasite
penkias minutes. Televizijos darbuotojai pasi-
rodys ne anksčiau kaip po pusvalandžio, tada
darys jums makiažą. – Išvydusi Ru veido iš-
raišką ji kuo skubiausiai pridūrė: – Jis tikrai be
galo trokšta jus pamatyti.

Stengdamasi suvaldyti paniką Ru pakilnojo
popierius ant stalo. Zajedas *čia*, šiuo metu? Jis
prie jos durų, laukia apartamentuose?

- Padariau kažką ne taip? - nervingai paklausė Džemė.

Taip! - norėjo sušukti Ru.

- Ne, - susivaldžiusi atsakė ir sunkiai nurijo seilę - jautė, kaip sudrėko delnai, o širdis daužosi.

Matė, kad Džemė tuoj pravirks, o to mažiau siai norėjo. Džemė labai stengiasi, ji maloni mergina ir puiki padėjėja. Ru negalėjo kaltinti jos, kad pasidavė Zajedo kerams. Tas vyras - ne tik žavus ir turtingas, jis toks kerintis, kad moterys krinta jam po kojomis. Netgi ji, šalta, racionali mokslininkė, klūpojo jam prie kojų.

- Maniau, galite skirti penkias minutes, - vėl sumikčiojo Džemė.

Ru prispaudė delnus prie stalo, stengdamasi nusiraminti. Žinoma, kad gali. Visa bėda, kad ji nenori praleisti penkių minučių su Zajedu Feru. Nenori jo matyti. Netgi penkias sekundes.

- Ar seniai jis laukia? - paklausė užsitęsęs tylai.

Rausvi Džemės skruostai dar labiau nuraudo.

- Pusę valandos.

Ru širdis nusirito į kulnus, nors ilgametė psichoterapeutės patirtis padėjo išlaikyti ramią veido išraišką.

- Kodėl anksčiau nesakei?

- Aš... - Džemė gūžtelėjo pečiais. - Aš...

- Tiek to. Nesvarbu. - Ru išsitiesė ir užsikišo už ausies ilgų šviesių plaukų sruogą. - Tegul įeina. Pasikalbėsiu su juo. Bet tik penkias minutes. Tiek tegaliu skirti, - tarė tvirtesniu balsu ir kilstelėjo smakrą. - Taip jam ir pasakyk.

Zajedas stovėjo prieškambaryje ir laukė, kol jį priims

Ru Tornel - bestselerių autorė, tarptautinio lygio lektorė ir profesionali piršlė.

Pagalvojęs apie ją kaip profesionalią piršlę Zajedas šyptelėjo.

Kas galėjo pagalvoti, kad drovi mažoji Šarifo globotinė taps tarptautinio lygio lektore, o juo labiau - aukščiausios klasės profesionalia piršle?

Kas galėjo pagalvoti, kad nešneki, į mokslą linkusi Ru Tornel pradės šį tą nutuokti apie seksualinį potraukį ir romantiškus jausmus.

Zajedas buvo pernelyg riteriškas ir paprastai neįgyndavo moterų, bet Ru Tornel atveju tai buvo neišvengiama. Ji buvo pati šalčiausia, griežčiausia ir nuobodžiausia iš visų jo pažintų moterų, ir nors Šarifas sakė, kad Ru siekia tikslo, Zajedui atrodė labai susikausčiusi ir

vertė įtarti ją sergant depresija.

Jei ne Šarifas, šiandien jis nebūtų čia atėjęs.

Bet ar buvo galima įsivaizduoti, kad Šarifo, kuris vos ketveriais metais už jį vyresnis, nebeliks? Kad karališkasis Ferų lėktuvas suduš?

Nepakeliamas skausmas sugniaužė krūtinę ir Zajedas trumpam užsimerkė. Širdį vėrė dar labiau nei prieš kelias dienas, kai pirmąsyk išgirdo naujieną. Paskui buvo parskridęs namo, į Sarką, aplankyti jauniausiojo brolio Khalido, bandančio tvarkyti reikalus, kol Zajedas sugrįš ir perims viską į savo rankas.

Zajedas pabendravo ir su Šarifo žmona karaliene Džeslina bei vaikais. Keturiais priblokštais gedinčiais vaikais, liūdinčiais dievinamo tėvo.

Rūmuose buvo blogiau, nei jis tikėjosi. Visus prislėgė gedulas, baimė ir sielvartas. Niekas nežinojo, kas atsitiko. Atrodo, lėktuvas ėmė ir nukrito. Neįspėjęs, nepasiuntęs nelaimės signalo nei pagalbos šūksnio. Tiesiog dingo. Rytą bus jau savaitė.

Pagal įstatymus, keturioliktą dieną Zajedas paveldės sostą.

Tai neįmanoma. Zajedas – ne valdovas, ne lyderis. Jo vieta – ne Sarke. Dykuma jau nebe-

pulsuoja jo kraujyje. Jis trokšta lietaus, o ne saulės. Dabar jo namai ten, kur dangoraižiai ir prabangūs butai mansardoje.

Bet Džeslinos veidas, jos žvilgsnis vis iškil-davo jam prieš akis. Ir tyliai sielvartaujantis Khalidas. Ko gero, tai labiausiai ir draskė jam širdį.

Man reikia tavęs, – sukuždėjo Khalidas, kai jie apsikabino atsisveikindami. – *Mums vi-siems tavęs reikia. Grįžk namo.*

Khalidas niekada nėra nieko Zajedo prašęs. Nė vienas iš jų niekada nieko neprašė Zajedo. Visi glaudėsi prie Šarifo. Jis buvo vyriausias – uola, šeimos centras.

O dabar... dabar... Šarifo nebėra.
Ir viskas.

Nieko keista, kad Džeslina panaši į šmėklą. Nieko keista, kad Khalidas jau kelias paras nemiegojęs. Jų pasaulis apsivertė aukštyn ko-jomis. Jau niekada nebus koks buvęs.

Atsivėrė durys, į prieškambarį išėjo Džemė, žavi putlutė Ru padėjėja, ir uždarė paskui save duris.

– Daktarė Tornel sutiko su jumis susitikti, – tarė rausdama. – Tik bijau, kad turi nedaug laiko, nes šiandien privalo duoti kelis interviu,

o vakare susitikti su skaitytojais. Gali skirti jums tik kelias minutes.

- Ne bėda, - lengvabūdiškai atsakė jis ir pagalvojo: štai pati tikroji Ru Tornel. Nežmoniškai užsiėmusi. Baisiai patenkinta savimi. Nutaisęs šypsena Zajedas nusekė paskui padėjęją į svetainę.

Žengė vos kelis žingsnius ir iš karto pamatė Ru - ši sėdėjo žavioje svetainėje prie kampinio staliuko priešais nešiojamąjį kompiuterį. Šiandien buvo su akiniais, ilgus šviesius plaukus nerūpestingai susibrukusi už ausų. Šviesiaplaukė, liesa, įsitempusi knygų žiurkė Ru Tornel spinduliavo šilumą tarytum ledo lytis. Ir tik tuo buvo įdomi. Vis dėlto jai sekasi, yra geriausia savo srities specialistė, o jam tik to ir reikia.

Padėjėja pasišalino supratingai uždarydama duris.

- Laba diena, šeiche Ferai, - pasisveikino Ru, kai durys užsivėrė. - Šiek tiek skubu, bet iš Džemės supratau, kad jūs be galo trokštate mane pamatyti.

Jis pajuto ledinį jos toną ir suspaudė lūpas.

Ne ledo lytis, o tikras ledkalnis, - ciniškai pagalvojo, supratęs, kad ji nė kiek nepasikeitė.

- Nevartočiau žodžio *trokštu*, daktare Tor-
nel. *Esu pasiryžęs* - būtų tiksliau.

Ji atsilošė kėdėje, sukryžiuo rankas ir pa-
žvelgė akmeniniu žvilgsniu.

- Nesuprantu, kuo galėčiau jums pasitarnau-
ti, - šaltai tarė ji, nekęsdama savęs už tai, kad
širdis plaka it pašėlusį.

Ji nemėgsta Zajedo. Niekada nemėgo. Vie-
nintelė priežastis, kodėl šiandien sutiko su juo
pasimatyti - Šarifo atminimas.

- Senokai nesimatėme, - jis žengė artyn. -
Dvejus metus?

- Trejus. - Zajedui artinantis Ru suvirpėjo. Jis
traukė dar labiau nei anuomet - ji jau buvo
pamiršusi, kaip jis užpildo erdvę, tarsi pats
tampa erdve. Tai dėl jo ūgio, sudėjimo, siuvėjo
kruopščiai pasiūtų drabužių. Ru tėvas lygiai
taip pat užpildydavo erdvę, bet jis anuomet
buvo vienas ryškiausių kino aktorių, žvaigždė.

Zajedas - ne kino aktorius, ne popžvaigždė.
Jis šeichas, nors atrodo daug vakarietiškesnis
už bet kurį Vakarų pasaulio žmogų. Šeichas,
kurio asmeninėje sąskaitoje - milijardai, ne-
kalbant apie šeimos turtus, žmogus, darantis
ką nori, kada nori ir kaip nori. Net jeigu ir už-
gauna kitus....